

TALL SHIPS RACES 2017 - TUNNELMIA

Veneilijöillä on ainakin kolme kohokohtaa kesässä, veneen vesillelasku, juhannusjuhla sekä kesäloma. Toki, jos on päästy eläkkeelle, niin kesällä on aina loma. Lomaan pakkaantuu yleensä suuria odotuksia, onko kelit suotuisat, toimiiko vene, säilyykö perhesopu, ehditäänkö käydä siellä ja täällä jne. Meillä oli tämän kesänloman odotuksista suurin, Tall Ships Races tapahtuma, Suomen Turuus heinäkuussa. Meinaan vaan, jos vesillelasku menee perssiilleen, niin sitten on ihan sama mitä vesillä tapahtuu ja missä.

Ennen tapahtumaa tuli oltua siellä ja täällä saaristomerellä. Venenaapureitten ja tuttujen kanssa tuli yleensä juttua mm. lomalla käydyistä paikoista ja reittisuunnitelmista. Toki monesti aloitusaihe oli tämän kesän säätila. Oli se kyllä semmoinen, että toivottavasti emme me, eivätkä tulevat veneilevät sukupolvet enää tarvitsisi tällaista kokea. Kun puhetta tuli suunnitelmista ja sanoimme, että me menemme Tall Ships Races tapahtumaan, niin kaikki luonnollisesti tiesi tapahtuman. Moni oli ollut aikaisempina vuosina laivoja katsomassa ja kaikki sitä ylisti ja kertoi omia kokemuksia. Ilmeet olivat hauskoja kun sanoimme, että me menemme aivan tapahtuman ytimeen, omalla veneellä, siihen vierasvenesatamaan. ”Eihän sinne pääse, miten ihmeessä Te voitte sinne mennä, Aurajokihan on suljettu” oli yleinen kommentti.

Rintaa röyhistäen sanottiin, että ” meillä on seurassa sen verran aktiivinen perheveneilyvastaava, joka on hoitanut homman. Meillä on varatut paikat kymmenele seuramme veneelle ”. Tästä ISO KÄSI Petterille, joka kärsivällisesti pommitti satamakapteenia ja sai sovittua asiat.

Rekisterinumerot ja veneiden tiedot oli annettu satamakapteenille hyvissä ajoin keväällä, koska Aurajoki oli todellakin suljettu kaikilta huviveneiltä. Kulku sallittiin vain kulkuluvan omaavilta huviveneiltä ja risteilyaluksilta. Vaikka tiedot oli annettu ja välitetty eteenpäin niin asiat ei ihan mennyt kuin Strömsössä.

Aurajoen suulla oli aktiiviset varusmiehet vahtimassa, tarkistamassa ja pysäyttivät kaikki veneet. Heillä ei kyllä ollut aavistustakaan meistä tai mitään tietoa, että meillä on paikat varattuna vierasvenesatamassa. Tietoa ei muuten ollut järjestävällä organisaatiollakaan meistä. Serkkupoika sattui olemaan tapahtuman yhdysupseeri ja hän soitteli alkuvuikosta, että missä teillä olikaan ne paikat? ”Ne on siinä vierasvenesatamassa, paikkanumerot se ja se”. Hän pyysi, että lähetätkö tiedot siitä vahvistuksesta, koska heillä on tieto, että kaikki paikat on varattu kisailijoille. Asia onneksi selvisi, ei tarvinnut jännittää onko homma kunnossa.

Ensimmäiset LoLa-laiset menivät Turkuun jo torstaina, me tulimme perjantaina Naantalista Turkkuseen. Hauska episodi oli kun edessämme ajoi vene joka oli menossa täyttää häkää Aurajokeen ja stop-kyltillä käännytettiin takaisin. Oli vähän pollea tunne kun me vaan jatkoimme matkaa eteenpäin.

Ei se ihan heittämällä mennyt meiltäkään. Onneksi olivat printit mukana kirjeenvaihdosta ja pääsylupa irtosi kohtuullisen helposti. Osa meistä joutui odottamaan hiukan enemmän, 20-30 min, soittelemaan, selittämään, näyttämään kaikesta näköisiä papereita jopa jonkin verran ”avautumaan” sotapojille.

Valitettavaa oli, että Petterillä veneen moottori sanoi sopimuksen irti ennen tapahtumaa. Eikä se edes riittänyt, vaan varaveneelle tuli myös teknisiä ongelmia. Näin jäivät kapellimestarilta pippalot väliin ja yksi venepaikka täyttämättä.



Saatuamme kulkuluvan ajaa aurajokeen, niin alkoi jännitys kohoa. Suuret laivat olivat joen molemmilla puolilla, lautat ajoivat edestakaisin, joku perinnealus mutkitteli edessä, tuntui siltä kuin jokea olisi kavennettu. Laivojen generaattorit ja musiikki piti niin kovaa ääntä, ettei oman veneen ääni kuulunut lainkaan. Piti välillä katsoa, tuleeko pakoputkesta vettä, että käykö oma kone.



Perjantain aikana kaikki loputkin saapuivat satamaan. Vierasvenesatamassa oli käytössä vain 15 paikkaa ”turisteille”, josta meille se 10. Ihmismassa tai oikeastaan ihmimeri vaelteli veneidemme edestä yhtenä virtana. Se yleisön määrä oli aivan uskomaton. Arvioiden mukaan tapahtumassa vieraili yli 500.000 vierasta. Föri pyyhälsi lähes yötä päivää täydellä lastilla edestakaisin, täl ja tois puolel jokkee, kyllä oli hulinaa.

Ohjelmaa oli runsaasti ympäri Turku. Katu, joka menee joenrantaa pitkin, oli täynnä eri alojen markkinakojuja. Oli järjestetty erityyppisiä konsertteja, osa oli ilmaistapahtumia, osa maksullisia. Laivat olivat pääosassa, mutta me jätimme niiden tutkistelun myöhemmäksi. Vierailimme toistemme veneissä, vaihdoimme kesän kokemuksia ja nautimme hyvästä seurasta. Hiukan ankkurimaljojakin tuli nosteltua päivän ja illan mittaa.

Aivan käsittämätön tuuri oli kelien suhteen. Koko viikonloppu oli mukavan lämmin ja tyyni, ihan uskomatonta. Keskellä kaupunkia ei oikein kehdannut pömpä uimahousut jalassa, vaikka lämmin olikin, mutta kestettiin kuumuus kuin mies.



Sataman sosiaalityöt eivät kyllä kohoa ihan muiden fasilitteettien tasolle. Yllättävän siistinä henkilökunta sai pidettyä suihkutilat. Kävijöitä meinaan riitti, kun suurimman osan laivojen miehistöstä käytti samoja tiloja kuin me. Kyllä se oli meikäläisillä, nopea suihku, läpsyttimet jalassa ja äkkiä ulos. Turun vierasvenesataman sijainti on aivan kymppi. Normaalina viikonloppuna on ikävä puoli kun veneilijät käyvät kurvailemassa joessa, keula pystyssä ja massiiviset peräaallot perässä. Lätkytys on jatkuvaa ja epämukavaa. Nyt tätä ongelmaa ei ollut kun ”turistiveneet” eivät päässeet jokeen.

Lauantaina suunnitelmana oli mennä tutustumaan laivoihin. Ihmismäärä oli vieläkin suurempi kuin perjantaina. Osaan laivoista todella pitkät jonot ja kaikkiin ei luonnollisesti, valitettavasti, edes päässyt. Joella liikkui pari mielenkiintoista alusta. Toinen oli paikallinen JOKKE, vanhasta lossista tehty terassilaiva. Kohutuullista maksua vastaan sillä pääsi joen päästä päähän ja näki upeasti kaikki laivat sekä samalla nauttia terassilaivan antimista. Eipä tarvinnut jonottaa ja pelätä jos joku astuu varpalle, oikein kätevää ja turvallista.

Päivällä oli upea paraati. Yli 2000 miehistön jäsentä marssivat, tanssivat, soittivat, kaikilla iloinen fiilis ja hyvin näki heidän yhteenkuuluvuuden tunteen. Päivällä osa pienemmistä laivoista lähti merellä käymään. Lähes joka kerta kun joku töräytti torvea, niin siihen liittyi seuraava ja seuraava laiva, välillä 15-20 laivaa huudatti hetken torviaan, todellista Tall Ships tunnelmaa.



Tapahtumat jatkuivat ympäri Turkua, erityisesti tapahtuma-alueella. Venekunnat osallistuivat omien aikataulujen ja mieltymysten mukaan omaan tahtiin, kuka mihinkin tapahtumaan. Illalla erityyppisten juomien ja ruokailujen jälkeen oli järjestetty upea iltotulitus. Meillä oli ykköspaikat tähän näytökseen. Vaikka ilta ei ollut vielä aivan tummunut, niin iltotulitus oli upea, laivojen torvet huusivat ja kansalla oli hauskaa. Niin oli myös meillä.



Sunnuntaiamu valkeni upeana. Tyyni keli, edelleen lämmintä, ihmisiä riitti. Saimme tiedoksi, että joki suljetaan klo 13.30- 16.00 väliseksi ajaksi. Jos halusi lähteä ulos, niin sitä ennen se oli tehtävä tai odotettava. Osa meistäkin lähti Aistrin selälle katselemaan laivoja, osa jäi ihailemaan niiden laiturista lähtöä. Joella ei todellakaan saanut liikkua kukaan, ei siviilit, ei risteilyalukset. Syystä

tai toisesta lähtövalmistelut kestivät todella kauan. Joella oli ”aavevainen” tunnelma tunnin pari. Joki aivan rasvatyyni, kaikki risteilyalukset olivat poissa, yksikään alus ei liikkunut.





Jonkin ajan päästä alukset irtautuivat pikkuhiljaa laiturista, suurimmat alukset viimeisenä hinaajien avustamina. Musiikki soi, yleisö ja kisailijat hyvästelivät Turun. Oli Aurajoki aika leveän näköinen, kun laivat olivat poistuneet laiturista. Iltapäivästä joki avattiin myös ”rahvaalle” ja risteilyalukset palasivat paikoilleen. Pikkuhiljaa Turku palasi normaaliin eloonsa. Tapahtuma oli todellakin odottamisen arvoisen, kelit suosivat, seura oli mukavaa, aivan mahtava viikonloppu. Nämä kokemukset ovat juuri niitä, joista vain me veneilijät pääsemme nauttimaan.

Ensi kesää odotellessa

Kari Hinkkanen

S/my Obelix

.